

El conte del 8 de març: La llum morada de l'esperança

Fa molt, molt de temps, en una ciutat plena de carruatges, fum de xemeneies i carrers sorollosos anomenada Nova York, vivia una xiqueta que es deia Lina.

Li agradava mirar el cel i imaginar que els núvols eren vaixells de cotó que navegaven lentament cap a mons llunyans.

Però cada matí, en lloc d'anar a escola, acompanyava sa mare a treballar.

Sa mare cosia vestits en una gran fàbrica anomenada Triangle Shirtwaist Factory. Allà hi treballaven moltes dones i xiques joves, algunes acabades d'arribar d'altres països amb somnis nous dins la maleta.

Les màquines feien *clac-clac-clac* tot el dia, i l'aire estava ple de fils voladors i pols de tela que brillava com si foren estrelles menudes.

—Mare —preguntava Lina sovint—, per què treballeu tant?

—Perquè volem un futur millor —li responia ella amb un somriure cansat—. I perquè algun dia tot serà més just.

Les dones de la fàbrica parlaven entre xiuxiuejos mentre cosien. Somiaven amb dies més curts, portes obertes, descansos tranquils i salaris dignes.

Lina les escoltava fascinada i pensava que totes eren valentes com heroïnes de conte.

Però un dissabte, el 25 de març de 1911, el destí va canviar per sempre.

Aquella vesprada, un foc inesperat va començar a créixer dins la fàbrica. Les flames corrien ràpid entre teles i fils, com un monstre roig que tot ho devorava.

Les treballadores intentaren eixir, però moltes portes estaven tancades amb clau.

El fum pujava cap al cel formant una gran columna d'un color estrany, morat, perquè dins hi havia molts tints i teixits d'aquell to.

Des del carrer, Lina mirava el cel amb el cor tremolant. Ja no veia vaixells de cotó, sinó un núvol morat immens que semblava plorar.

Aquell dia, 146 treballadores —la majoria joves i valentes— van perdre la vida.

La ciutat sencera va quedar en silenci.

Amb el temps, la gent no va voler oblidar-les. Van comprendre que aquelles dones havien cosit no sols vestits, sinó també el camí cap a un futur més digne.

I el color morat, el mateix que havia tenyit el fum, es va convertir en símbol de record, de lluita i d'esperança.

Anys després, cada 8 de març, quan Lina ja era gran, alçava els ulls al cel. Si veia algun núvol amb reflexos violeta, somreia i xiuxiuejava:

—Encara brilla la vostra llum.

I diuen que, si mires el cel amb atenció en eixe dia, potser també veuràs passar un suau núvol morat... recordant-nos que la justícia, com els somnis, sempre troba la manera de volar.

Ací tens ****preguntes senzilles de comprensió**** per a xiquets i xiquetes:

1. Com es deia la xiqueta protagonista?
2. A quina ciutat vivia?
3. On treballava la seua mare?
4. Què feien les màquines de la fàbrica?
5. Per què deia la mare que treballava tant?
6. Què va passar un dissabte a la fàbrica?
7. Per què no podien eixir algunes treballadores?
8. De quin color era el fum que pujava al cel?
9. Quantes treballadores van morir?
10. Quin significat té el color morat al final del conte?